

det nemlig vilde være en Følge, at de ikke maatte befatte sig med private Forretninger. Jeg skal derom sige det samme, som jeg har sagt den ene Gang efter den anden, at for saa vidt der i Rigsdagen skulde være Stemning for at gaa den Vej, skal jeg være meget rede til at stille Forslag, men man maa paa ingen Maade glemme, at dette Ønskes Iværksættelse vil medføre en meget betydelig Udgift. Jeg er tilbøjelig til at tro, at naar det kom til Stykket, og man skulde give Lønninger efter Nutidens Krav — Lønningskravene ere jo ogsaa i Vækst —, vil man neppe kunne komme igennem med de Summer, man har ment, det aarlig vilde medføre. Da jeg ikke her i Rigsdagen har fundet stærk Stemning for at gaa denne Vej, er Følgen, at jeg ikke i mit Forslag til en Retsreform har taget dette Spørgsmaal op. Der er ved Gennemførelsen af en almindelig Retsreform saa mange Spørgsmaal, som baade i og for sig ere vanskelige, og som kræve betydelige Udgifter, at der efter min Mening ingen Grund er til at tage Spørgsmaal op, som der ingen nævneværdig Interesse er for, især naar henses til de store Udgifter, det vil medføre.

Det ærede Medlem rettede det Spørgsmaal til mig, om Justitsministeriet vilde misbillige, at en Fuldmægtig som konstitueret Dommer behandler en Sag, hvori han selv er interesseret. Jeg vil dertil svare: selvfølgelig bør en Fuldmægtig, selv hvor han handler paa sin Principals Ansvar, ikke behandle en Sag, og navnlig ikke afsige Kendelse i saadanne Tilfælde, hvor Principalen selv, hvis han var i samme Kasus, var forpligtet til at vige sit Sæde. Jeg mener ogsaa, at man overfor en Fuldmægtig vil kunne stille noget strengere Fordringer. Hvis der derfor forefalder saadanne Tilfælde som det, det ærede Medlem hentyder til, vil det møde den mest afgjorte Misbilligelse fra min Side.

Naar det ærede Medlem talte om de daarlige Lønninger til Skrivelønerne, kan jeg for saa vidt være enig med ham deri, idet jeg dog maa henvise til, at naar Skrivelønningerne ere fastsatte til 7—800 Kr. for hver Skriver, som det anses for nødvendigt at have paa Kontoret, er Sagen vist den, hvad Erfaringen og Indberetningerne fra Retsbetjentene vise, at man paa mangfoldige Steder kan faa en Skriver for denne Betaling, mange Steder endog billigere, fordi vedkommende forstaa at indrette sig saaledes, at de kunne faa Folk, som have anden Virksomhed ved Siden af,

og som i deres Fritid kunne sidde og skrive paa Kontoret. Naar det ærede Medlem særlig klagede over, at en Skriver i Kolding Herred arbejdede, om jeg hørte ret, sagde det ærede Medlem først 8 og senere 10 Timer — for kun 240 Kr. i aarlig Lønning, da kender jeg ikke dette Forhold nærmere, der har ikke særlig været gjort opmærksom paa det i Udvalget, og jeg har derfor ikke haft Anledning til at fæste min Opmærksomhed særlig derpaa, men jeg kan ikke tro andet end, at hvis en Skriver for 8 à 10 Timers Arbejde daglig kun faar 240 Kr. aarlig, kan det ikke være meget bevendt med det Arbejde, han kan præstere i den Tid. Det maa sikkert være den naturlige Forklaring deraf.

Jeg takker, som sagt, Udvalget, fordi det har tiltraadt de af mig stillede Ændringer, som jeg skal anbefale til det høje Ting.

**Bjerre:** Jeg har med Glæde underskrevet Udvalgets Betænkning, og jeg har med Glæde hørt Ordførerens Udtalelser i Dag, idet jeg mener, at det vil være meget heldigt, at vi, naar vi for Fremtiden skulle overveje, hvorvidt Kontorholdsgodtgørelser ere retfærdige eller ikke, faa mere udtømmende Indberetninger fra de forskellige Kontorer, end vi have faaet hidtil. Det har været os ganske umuligt at skønne over, om det eller det Embede fortjente en forhøjet Kontorholdsgodtgørelse eller en lavere. Det er i Virkeligheden gaaet ud over de Embedsmænd, der have indberettet udførligst og samvittighedsfuldest. De have maattet lide under, at de andre toge Munden mere fuld; vi have kunnet ane det, men ikke kunnet komme til Bunds i det. Derfor er jeg glad ved, at vi i Betænkningen have sagt, at vi maatte have fyldigere Indberetninger. Jeg vilde ønske, at Ministeren noget stærkere havde sagt, at han vilde slutte sig dertil og ikke blot havde nøjedes med at sige, at hvis det var hensigtsmæssigt, vilde han gøre det. Det er selvfølgelig altid hensigtsmæssigt at faa Indberetninger, hvoraf baade Ministeriet og Rigsdagen kunne skønne over, om der skal forøget Tilskud eller ikke til vedkommende Kontor.

Med Hensyn til Skrivelønningerne, hvorom der her er talt, er det jo saaledes, at der til 1ste Fuldmægtig opføres til Løn 7—800 à 1,000 Kr., men de allerfleste faa slet ingen Ting, fordi de maa betale Lønnen til Skrivelønerne. Men lad det blive oplyst, hvordan det hænger sammen, saa